

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 213. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604900240/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

»Hvad er det?» sagde Karl forskrækket, – han mærkede ogsaa først nu, hvor fuldstændig han maatte have været borte fra Samtalen.

»Jo, De er en behagelig Selskabsmand,« sagde Fensmark; »selv har De i lange Tider intet sagt, og saa horer De ikke engang, hvad en anden kan opvarte med.«

»Det var jo et Citat – af »Tannhäusers«?»

»Det var det Citat, som voldte, at den unge Taarbæk-Dame, jeg talte om, – da hun hørte Hjortene forleden i Dyrehaven, – udbrød:

»Hør! kan De høre: nu brøler Drachmann!«

»Skulde det være morsomt?» sagde Karl ærgerlig.

»Det *skulde* ikke være noget – det var blot et Udtryk for den Sinds-tilstand, hvori Drachmanns Poesi har hensat alle Nordsjællands unge Damer.«

»Aa!» sagde Karl kort.

»Ja, veed De hvad, i en Tid som vor, hvor de høje Guder atter stiger ned til Jorden, da synes jeg nok, man kan have Grund til at prise sin Lykke, at man ikke er Kvinde.«

»Skal vi ikke vende om?» sagde Karl og saae op.

»Ja, vi har s'gu sat en god Fart paa. Nu er vi paa Strandvejen.«

Men Karl stod ubevægelig uden at høre: Han var pludselig bleven sat syv Aar tilbage i Tiden. Héi var det, han paa Kjøreturen ud til Grundtvigs, sammen med Easter Marie og Kathrine og Anna, første Gang saae Sundet. – Og som dén Gang sagde det indeni ham: Fædre-land ved den bølgende Strand! – Thi her laa det atter, Sundet, mørkeblaat, skinnende i Sol og i Oktoberblæst. – Og denne Kjarlighed til Danmark var jo vel næsten det eneste, han nu havde tilbage af alt det, han dengang levede i. Det var dog en underlig vemaadig Følelse – aa ja, det var meget mere, for det var, som om Bunden sank under ham, hvor han stod – – og i Tankerne sprang han, som fra et synkende Skib, over paa – – over i det nyopdunkede Land, det nyfodte Rige, hvor Rebekka var Dronning. Han følte sig taknemmelig mod – ja, det maatte jo være mod hende – men ogsaa overfor det Evige – det Uendelige, det Vidunderlige, som hun var Udtryk for, – at han dog var kommen til Land igjen, til Tro, til Haab – – til Kjarlighed. Hvor havde han tit hørt Onkel Jørgen nævne de tre Ord, – men det var jo ogsaa sandt! det var jo det, som det altsammen drejede sig om: tro og haabe og elske! Aa, Rebekka! –